

EL LECTOR ESCRIU

Ve de la plana anterior

rers, places i establiments giro-
nins i els comunicats a la premsa
s'haurien succeït sense parar.
Els carrers, empassifats d'espri
contra els americans... però, és
clar, aquesta vegada la fuga ra-
dioactiva ens ve de la Unió So-
viètica, i tots aquests comunis-
tes-marxistes, leninistes i sepa-
ratistes, considerant que pel sol
fet de venir de la Unió Soviètica
no pot portar cap mena de risc...
dons muts a la gàbia, que això és
una fuga de bafos
d'eucaliptus... Davant de l'acti-
tud de tots aquests col·lectius,
ara que els coneixem molt més,
cal donar-los les gràcies. Gràcies
perquè, almenys, l'accident de
Txernobyl els ha desemmascarat...
I tant! **Joan Torres i Vicens**
(Girona).

Les armes i el seu ús

Sr. Director,
Davant la publicació en el diari
de la seva direcció de la notícia
referent que un jove va ésser
greument ferit pels trets d'un
policia municipal de Roses, m'he
plantejat les reflexions se-
güents:

1. No existeix cap necessitat
aparent que la policia municipal
porti armes de foc. Les funcions
que tradicionalment ha tingut re-
servades no les fan necessàries.

2. Les armes de foc, per la pe-
rillositat que la seva facilitat
d'utilització comporta, requereixen
una adequada qualificació
psíquica i tècnica en les perso-
nes que les han de manejar.

3. Els policies municipals, com
a agents de l'autoritat de què
són dipositaris els Ajuntaments,
no poden exercir funcions que
l'autoritat que els ha delegat no
té.

4. Tota actuació de l'autoritat
que ultrapassi els límits de les
competències que li són pròpies
comporta una transgressió de la
lleï que la converteix en un pur
acte de força o en un abús del
poder que li ha estat donat.

5. La nostra civilització, des
del punt de vista de les normes
legals que regulen la convivència,
no consisteix més que en
l'establiment d'unes regles de
joc que impedeixin l'arbitrarietat
dels dipositaris de la força, a la
qual els ciutadans han renunciat
formalment i n'han encomanat
l'exercici a determinats esta-
ments. Això suposa l'existència
d'una especialització o una par-
cel·lació del poder en tres àmbits:
uns fan les lleis (el poder legi-
slatiu), altres vetllen per la seva
aplicació (el poder judicial) i
uns altres tenen encomanada la
seva execució (el poder executiu).
Per tal que el sistema no perdi
el seu equilibri, és imprescindible
que tots els ciutadans (i
els poders públics els primers),
respectin escrupolosament la
norma bàsica, que es pot resumir
en un principi elemental: la lleï
emana del poble i tothom està
sotmès a la lleï.

6. Doncs bé, resulta que, davant
de qualsevol infracció de la
lleï, els ciutadans tenen la possi-
bilitat i els agents de l'autoritat
l'obligació de denunciar-la davant
de l'autoritat que té la po-

testat de jutjar. Aquesta no pot
emetre el seu judici sense donar
a l'infractor els mitjans de defen-
sa necessaris, ja que el sistema
preveu que ningú no pot ésser
condemnat sense ésser escoltat.
Una vegada donat el veredict i
dictada la sanció corresponent,
els agents de l'autoritat assu-
meixen la funció d'executar-la.
És a dir, no hi pot haver actes
d'execució sense resolució dicta-
da per autoritat competent, previ
el procediment que garanteixi la
defensa. És de tothom sabut el
principi segons el qual ningú no
pot ésser jutge i part a la vegada.

7. Recordats aquests principis
elementals, cal tenir en compte
que, després d'una agra i lamen-
table polèmica, que encara no ha
acabat, la majoria dels ciutadans
d'aquest país decidírem renun-
ciar a disposar de la vida dels al-
tres i abolírem la pena de mort.
Això vol dir que, actualment, no
hi ha cap infracció de la lleï, per
greu que sigui, que porti el seu
autor a la condemna a morir.

8. És evident que no hi ha cap
ciudadà d'aquest país que, en
desobeir una ordre d'un agent de
l'autoritat, pugui ésser condem-
nat per cap Tribunal de Justícia a
la pena de mort. Per tant, no hi
ha cap agent de l'autoritat que
tingui el dret de disparar contra
cap ciudadà que el desobeïxi,
en cap circumstància.

9. Així doncs, es fa doiorosa-
ment imprescindible delimitar
acuradament les funcions de les
autoritats, com a servidores de
l'interès públic, i dels seus
agents, com a dipositaris de la
torça que els mateixos ciutadans
els han atorgat, per tal de donar
sentit i dignitat a l'exercici d'una
funció, moltes vegades ingrata i
perillosa, però intrínsecament
bona i necessària per a la pau pú-
blica, si s'exerceix en l'estricta
compliment de les lleis, que, al
cap i a la fi, haurien d'ésser la
garantia de la seguretat i la llibertat
de tots.

Cordialment, **Manuel Ibarz Ca-
sadevall**, Palamós.

Sobre els
independentistes

Sr. Director,
Referent a la carta de la publi-
cació del dimecres 30 d'abril de
la «senyoreta» Anna M., mem-
bre del J.I.G., voldria matisar la
ideologia negativa que tenen
aquests anomenats, encertada-
ment, bordegassos pel senyor
Vall i Clara, ja que només pensen
a embrutar els carrers i rètols i
practicar la violència en societat.
També m'agradaria recalcar el
mal concepte que té aquesta
«senyoreta» de la societat actual
a Catalunya.

Aquesta qualificació de «dro-
gats mentals» (esmentada a la
citada carta) és exactament la
que us mereixeu pels vostres ac-
tes salvatges que se solen suc-
ceir a les vostres pròpies mani-
festacions (a favor de la inde-
pendència). **Pep**. Membre del Co-
mandament Anti-Independència,
CAIN.

Tots els carrers de Girona

El carrer de Sant
Cristòfol 416

La pujada de Sant Cristòfol o
el carrer del mateix nom sortia
de la plaça dels Apòstols i acaba-
va al portal de Sant Cristòfol, però
en el ple municipal del 8 d'oc-
tubre de 1965 quedà reduït a la
part final, la més propera al por-
tal, ja que la que passa entre
l'absis catedralici i el palau epis-
copal fins a les escales de can
Falló va ser batejada amb el nom
del bisbe Cartanyà. Actualment,
doncs, només una casa té accés
per aquest carrer. La resta cor-
respon a una construcció que té
l'entrada pel carrer dels Ale-
manys, i ni ha també les muralles
que constitueixen el sector del
portal. Som dins la zona conegu-
da com a Passeig Arqueològic.

El carrer de Sant Cristòfol s'acaba a les muralles de darrera de la catedral.
Foto: **Marisa Morillo**.

EL PORTAL DE LES
MURALLES

La porta de Sant Cristòfol és
esmentada al segle XIV, però
l'estructura actual es del segle
XVII i recorda l'estil de les mura-
lles del segle XVII. El cos de
guàrdia fou edificat el 1691. En
temps passats hom barrava el
pas a partir de certa hora del ves-
pre, i la ciutat dormia closa dar-
rera les muralles.

Ha estat un lloc de gestes, de
pas obligat per anar cap a Sant
Daniel i la Torre Gironella, i d'es-
barjo per als estudiants quan
l'Institut era al carrer de la Força.
Mossèn Camil Geis li dedicà
precisament un aiguafort que evoca
moments inoblidables per a la
gent de la primera meitat del
nostre segle.

Portal de Sant Cristòfol
— Sant Daniel al fons —
l'estudiant gallòfol
hi penja les lliçons

Amb petja lleu i flonja,
colgat dintre el mateu,
ja passa un vell canonge
de la vetusta Seu.

Amb càntirs, la gent tresca

camí avall, pel sot,
on brolla, pura i fresca,
la font d'En Pericot.

(...)
El sector de muralles situat al
voltant del portal va ser un dels
punts protagonistes en el darrer
setge dels napoleònics l'any
1809. En les històries d'aquest
episodi bèl·lic, el seu nom apa-
reix molt repetit en les jornades
del setembre d'aquell any.

També, la nit del 13 al 14 de
desembre de 1821, la porta ser-
ví d'accés, potser per una traïció
del sergent major de la plaça, a
una partida realista composta
d'uns 300 homes que entrà a la
ciutat per tal d'alliberar dos rei-
alistes empresonats i cobrir algu-
na contribució, coses que no pu-
gueren aconseguir, ja que si bé
arribaren a la plaça del Vi i crida-
ren a favor del rei absolut, foren
perseguits ben aviat.

LA CAPELLA DE
SANT CRISTÓFOL

El carrer i el portal prenen el
nom d'una antiga capella dedica-

da a Sant Cristòfol, situada a
l'interior de la torre de la muralia
amb l'absis mirant cap a Sant
Daniel i dependent de la Cate-
drai

La capella comptava amb una
confraria formada per hortolans.
L'any 1504 el renomnat pintor
Gabriel Pou treballà en la pintura
del retaule dedicat al sant titular,
protector de viatgers i caminant.
A hores d'ara hom aprecia l'as-
pecte semicircular de l'absis
amb la finestreta i mes grades
que servien per baixar-hi, però el
conjunt és molt desfigurat
d'ençà de les guerres dels segles
XVIII i XIX. Hem de tenir en
compte que desaparegué com a
capella al primer vicenni del se-
gle XVII i que fou incorporada
com a torre de defensa en la for-
tificació que s'emprengué a la
primera meitat del mateix segle.

Des de les muralles del portal
de Sant Cristòfol, hom gaudeix
d'una visió esplèndida sobre la
vall del Ter, l'aspra muntanya de
Montjuïc i la incomparable vall
de Sant Daniel.

J. Clara

NECROLÒGIQUES

JAUME AYATS I TORRENT

Va morir ahir a Girona, a l'edat de
65 anys, **Jaume Ayats i Torrent**.

Era natural de **Sant Andreu del Te-
rrí** i residia al carrer Algavira, 119 de
Sant Feliu de Guixols.

Era casat amb Isabel Arabia i Roig,
i tenia dues filles, Margarida i M^a
Rosa.

La missa exequial en sufragi de la
seva ànima tindrà lloc avui, a les 11
del matí, a l'església de **Sant Feliu de
Guixols**.

NEUS PAYET I VILA

Va morir ahir a Girona, a l'edat de
86 anys, **Neus Payet i Vila**.

Havia nascut a **Palau-sator** i resi-
dia al Mas Sitjà de Salt.

Era vídua de Vicenç Vilà i Alsina, i
tenia 4 fills, Anna, Pere, Carme i
Concepció.

La missa exequial en sufragi de la
seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de
5 de la tarda, a l'església de **Sant
Cugat de Salt**.

**SERVEI DE
NECRO-
LÒGIQUES**

Tel. 21 35 08

**PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de**

Neus Payet i Vila

Vídua de Vicenç Vilà i Alsina, del Mas Sitjà de Salt

ha mort cristianament el dia 9 de maig del 1986 a l'edat de 86 anys
havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A.C.S.

Els seus fills, Anna, Pere, Carme i Conxita; fills polítics, Jaume Fàbrega, Albert Falgueras i Josep
Ventura; germanes i germans polítics, néts, besnéts, nebots i altres familiars us conviden a la Missa
Exequial i enterrament que tindrà lloc avui a l'Església Parroquial de Sant Cugat de Salt a les 4'30
de la tarda.

No s'invita particularment.
Domicili familiar: Mas Sitjà.

Salt, 10 de maig del 1986

**DESARMAMENT
I DESENVOLUPAMENT
PER A LA PAU**

JUSTICIA I PAU

Plaça del Vi, 2
17004 GIRONA